

men noget, der er ganske tankevækkende, er det her begreb den relaterede intolerance? Hvad er relateret intolerance? Det er jo i den grad et begreb, som åbner for fortolkninger, og det vil i den grad være et våben i hænderne på de islamske fundamentalister, som mener, det er intolerant, hvis bare man ytrer sig kritisk over for islam i nogen som helst grad. Hvis man tegner en eneste tegning af profeten Muhammed, hvis man overhovedet finder noget kritisk i islam, så er det intolerant. Og her har udenrigsministeren været med til at give et våben i hænderne på dem, der ønsker at knægte vores ytringsfrihed. Jeg synes – vil jeg sige til udenrigsministeren – at det er meget problematisk.

Kl. 13:12

Formanden:

Udenrigsministeren.

Kl. 13:12

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

[Lydudfald] ... også godt, at der er andre der synes. Libyen og Iran har samme opfattelse som Dansk Folkeparti – det er jo godt selskab, Dansk Folkeparti befinder sig i, tillykke med det.

Men når jeg synes, at dokumentet er rimelig godt og så godt, at vi kan skrive under på det, er det jo, fordi hr. Morten Messerschmidt har taget totalt fejl. Hvis hr. Morten Messerschmidt havde ret, ville jeg have haft en anden position. Det er jo ikke rigtigt, at det er forbudt at kritisere religioner. Det var det, der var lagt op til, og det var det, diskussionen i vinter drejede sig om, hvor man fra OIC's side havde lagt sit dokument frem. Det fik vi jo ud; nu står der præcis i § 12 – nu er det jo en cand.jur., vi står sammen med, så han kan læse paragraffer – at det er personer, som man ikke må stigmatisere på grund af deres religion og tro, det drejer sig om.

Det vil sige, at det her er vendt om, i forhold til hvad der var lagt op til. Før måtte man ikke kritisere religioner, det må man godt nu, og man må også forhåne religioner; det er personer, det drejer sig om. Og det er rimeligt, at personer beskyttes. Der er jo ikke nogen grund til at hade et menneske, fordi det tror på noget andet end en selv.

Problemet er, om man overhovedet må mene noget om religion. Det må man, og hr. Morten Messerschmidt må sige, hvad han vil, om religioner, men han må ikke hetze mod personer, fordi han ikke kan lide deres religion. Det må han heller ikke i forhold til den danske straffelov, § 266 b. Så det er en af de gode ting, at vi nu

har fået sikret, at det her drejer sig om personer og ikke religioner.

Det andet er ytringsfriheden. Sjældent har ytringsfriheden stået så skarpt og så kontant, som den står her. Og der var også lagt op til et angreb på ytringsfriheden – det ved hr. Morten Messerschmidt jo alt om – og den har Danmark jo også forsvaret. I §§ 54 og 58 – nu er det igen en cand.jur., jeg svarer, og derfor bruger jeg paragrafferne – siger man det helt tydeligt, man understreger den positive rolle, som udøvelsen af meningsfriheden og ytringsfriheden og retten til at indhente informationer og sprede informationer har både for det demokratiske samfund og som en forudsætning for kampen mod racisme. Sjældent har ytringsfriheden da fået så bred en anerkendelse i hele verden. Altså, de lande og grupper, som er kede af det her, er Iran, som har måttet finde sig i, at holocaust nu er i teksten, endda stærkere end i 2001; det er talebanerne, som nu må finde sig i, at man ikke må udøve vold mod kvinder; det er sudanenserne, som nu må finde sig i, at det der med straffrihed ikke finder sted.

Så den er faktisk vendt om; det er vore værdier, der er blevet knæsat, og det er derfor, at Libyen og Iran var så kede af dokumentet, og derfor burde Dansk Folkeparti have været glade for det i stedet for at komme i selskab med de to lande.

Kl. 13:14

Formanden:

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 13:14

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg har lyst til at sige, at de paragraffer, som udenrigsministeren nævner, jo skal læses i relation til alle de andre over 100 artikler, der er heri.

Hvis jeg med formandens tilladelse – nu har Udenrigsministeriet kun valgt at publicere det på engelsk – må nævne bare en del af dem, vil jeg henvise til artikel 13, hvor der står, at man reaffirms that any advocacy of national, racial or religious hatred that constitutes incitement to discrimination, hostility or violence shall be prohibited by law, altså, at man direkte skal forbyde de udtalelser eller advokaten eller talen for eller politiske overbevisninger, som på en eller anden måde konstituerer eller fremmer et ønske om diskrimination eller på anden måde relateret intolerance.

I forhold til de andre artikler, som udenrigsministeren nævner, vil jeg så fremhæve artikel 55, der handler om, at medierne skal forhindre denne intolerance, artikel 56 om, at staterne selv